

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 461/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť V. T., P., zastúpeného advokátom JUDr. M. V., Č., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/2 Gv 98/11-6 zo 7. júna 2011 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej prípisom č. k. VII/2 Gv 98/11-12 z 12. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2011 doručená sťažnosť V. T., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. V., Č., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Úradu

špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) č. k. VII/2 Gv 98/11-6 zo 7. júna 2011 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a jej prípisom č. k. VII/2 Gv 98/11-12 z 12. júla 2011.

Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Západ v Nitre (ďalej len „úrad boja proti korupcii“) pod ČVS: PPZ-121/BPK-Z-2010 z 8. apríla 2011 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa“) mu bolo vznesené obvinenie pre zločin machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) a § 266 ods. 1 a 2 písm. a) a b) a ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s prečinom podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona. Proti označenému uzneseniu vyšetrovateľa podal sťažovateľ podľa § 185 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) sťažnosť, ktorú prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry uznesením č. k. VII/2 Gv 98/11-6 zo 7. júna 2011 zamietol ako nedôvodnú. Sťažovateľ následne podal 30. júna 2011 v súlade s § 363 ods. 1 Trestného poriadku generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) návrh na zrušenie rozhodnutia prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry, ako aj návrh na zrušenie uznesenia vyšetrovateľa. V prípise č. k. VII/2 Gv 98/11-12 z 11. júla 2011 generálny prokurátor, zastúpený svojím prvým námestníkom, konštatoval, že *„nezistil dôvody na zrušenie napadnutých rozhodnutí“*.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Tak vyšetrovateľ ako aj prokurátor pri rozhodovaní nezistili riadne rozhodujúce skutočnosti dôležité pre rozhodnutie, nevyhodnotili dôsledne, či boli splnené zákonné podmienky na vznesenie mi obvinenia, čo robí ich rozhodnutia nepreskúmateľnými a tým aj nezákonnými.“

Nemožno akceptovať z hľadiska platného Trestného poriadku taký postup prokurátora, ktorý rozhoduje o sťažnosti obvineného tak, ako je to v mojom prípade, že

prokurátor namiesto toho, aby na základe podanej sťažnosti dôsledne preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia len skonštatuje, že postup vyšetrovateľa pri vydávaní uznesenia o vznesení mi obvinenia bol správny. Prokurátor konštatuje v odôvodnení napadnutého uznesenia, že vyšetrovateľ sa v priebehu prípravného konania bude musieť zaoberať aj mojou obhajobou, ktorú som uviedol v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, hoci skutočnosti, ktoré som uviedol v podanej sťažnosti spochybňujú zákonnosť uznesenie o vznesení obvinenia. Prokurátor sa dokonca stotožnil aj s právnou kvalifikáciou skutku, ktorý vyšetrovateľ PZ uviedol v napadnutom uznesení o vznesení obvinenia, hoci tento nemal žiadnymi relevantnými dôkazmi preukázané spôsobenie škody veľkého rozsahu v zmysle odseku 3 písm. a/ § 266 Trestného zákona ani spôsobenie značnej škody v zmysle § 266 ods.2 písm. a/ Trestného zákona. Z celého odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľa PZ Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Západ, Nitra, ČVS: PPZ-121/BPK-Z-2010 z 8. 4. 2011, ani z uznesenia prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/2 Gv 98/11-6 zo 7. 6. 2011 sa nedá zistiť, akými konkrétnymi dôkazmi mal vyšetrovateľ PZ preukázané, že k spôsobeniu škody veľkého rozsahu v zmysle odseku 2 písm. a/, odseku 3 písm. a/ § 266 Trestného zákona došlo mojím konaním popísaným vo výrokovej časti uznesenia o vznesení obvinenia. Taktiež z odôvodnenia obidvoch uznesení sa nedá zistiť, na základe akých konkrétnych skutočností a dôkazov vyšetrovateľ PZ a prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dospeli k záveru, že zákazky, ktoré som realizoval, boli predražené. Nie je povinnosťou obvineného dokazovať nevinu, ale je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní mu vinu preukázať.

Neexistuje žiaden dôkaz o tom, že by som poskytol úplatky vo výške najmenej 65.895 Eur v súvislosti so získaním zákaziek vo verejnom obstarávaní.

Uznesenie o vznesení obvinenia nemôže byť postavené len na domnienkach, ale skutočnosti v ňom uvedené musia byť preukázané konkrétnymi dôkazmi, ktoré boli získané zákonným spôsobom. V mojom prípade tomu tak nebolo, preto malo byť napadnuté uznesenie o vznesení obvinenia prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zrušené ako nezákonné.

Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky odôvodnenie svojho rozhodnutia založil iba na stručnom zhodnotení podstaty obsahu sťažnosti sťažovateľa, obmedzil sa v ňom iba na citáciu niektorých ustanovení Trestného poriadku a vyjadril súhlas s napadnutým uznesením policajného orgánu, avšak bez uvedenia konkrétnych skutkových okolností, z ktorých vychádzal a spôsobu, ktorým k takýmto záverom dospel. S mojou argumentáciou v sťažnosti sa dôsledne nevysporiadal a nedal odpoveď na podstatu veci.

Vychádzajúc z citovaného odôvodnenia napadnutého uznesenia a záverov zistených Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky je zrejmé, že ide o arbitrárne rozhodnutie, zjavne neodôvodnené a svojvoľné, a keďže neuvádza preskúmateľné dôvody, na ktorých je založené, javí sa ako nezlučiteľné so základnými zásadami vzťahu medzi orgánom verejnej moci a občanom vyplývajúcimi z druhej vety ustanovenia § 1 ods. 1 Trestného poriadku a z čl. 1 ods. 1 ústavy. Všetky štátne orgány, resp. orgány verejnej moci sú povinné interpretovať a aplikovať právo predovšetkým z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavou a medzinárodnými zmluvami garantovaných základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb (III. ÚS 2/09).

Využil som možnosť danú mi ustanoveniami § 363 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého generálny prokurátor zruší právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta, ak takým rozhodnutím alebo v konaní ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon.

Generálny prokurátor sa... stotožnil s postupom prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorý zamietol moju sťažnosť proti uzneseniu o vznesení mi obvinenia zo dňa 8. 4. 2011, ktoré vydal vyšetrovateľ Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Západ v Nitre pod označením ČVS:PPZ-121/BPK-Z-2010. Som toho názoru, že generálny prokurátor mal na základe môjho podnetu rozhodnúť, že:

Uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/2 Gv 98/11 zo dňa 7.6.2011 a konaním ktoré jeho vydaniu predchádzalo bol porušený zákon v ustanovení § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku a v ustanovení § 206 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech obvineného V. T.“

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo V. T. na súdnu a inú ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/2 Gv 98/11-6 zo dňa 7. 6. 2011 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vyjadreným v liste generálneho prokurátora v zastúpení prvý námestník generálneho prokurátora VII/2Gv 98/11 z 12. júla 2011 porušené bolo.

2. Uznesenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/2 Gv 98/11-6 zo dňa 7. 6. 2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

Sťažovateľ si zároveň uplatňuje nárok na úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene

môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 98/11-6 zo 7. júna 2011

Podľa názoru sťažovateľa je uznesenie prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 98/11-6 zo 7. júna 2011 arbitrárne, zjavne neodôvodnené a svojvoľné predovšetkým z dôvodu, že „*neuvádza preskúmateľné dôvody, na ktorých je založené*“.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že proti označenému uzneseniu prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 98/11-6 zo 7. júna 2011 podal sťažovateľ návrh na preskúmanie zákonnosti generálnemu prokurátorovi v súlade s § 363 ods. 1 Trestného poriadku, na základe ktorého generálny prokurátor preskúmal označené uznesenie prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry a vec vybavil prípisom č. k. VII/2 Gv 98/11-12 z 11. júla 2011.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Keďže v danom prípade sa sťažovateľ mohol domáhať ochrany svojich práv uplatnením právneho prostriedku nápravy adresovaného generálnemu prokurátorovi podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku [(§ 363 ods. 1 Trestného poriadku), čo sťažovateľ aj využil, pozn.], ústavný súd jeho sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 98/11-6 zo 7. júna 2011 odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry a jej prípisom č. k. VII/2 Gv 98/11-12 z 12. júla 2011

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodu, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že generálna prokuratúra na základe návrhu sťažovateľa preskúmala uznesenie prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 98/11-6 zo 7. júna 2011, ako aj konanie, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo, a zároveň uznesenie vyšetrovateľa a dospela k záveru, že nezistila „*dôvody na zrušenie napadnutých rozhodnutí*“ podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku.

K už citovanému záveru dospel generálny prokurátor na základe preskúmania „*napadnutého uznesenia, ako aj predmetného vyšetrovacieho spisu*“, pričom v namietanom prípise č. k. VII/2 Gv 98/11-12 z 11. júla 2011 predovšetkým uviedol:

„Napadnuté uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané v súlade so zákonom, pretože z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že v čase vznášania obvinenia, existovali listinné dôkazy z dovtedajšieho vyšetrovania v trestnej veci obvineného M. D. a uvedenie ich rozsahu v napadnutom uznesení o vznesení obvinenia je dostačujúce v súhrne s dovtedy zrealizovanými výsluchmi pre vznášanie obvinenia. Dôkazný stav v čase rozhodovania postačoval na vznesenie obvinenia pri zachovaní rozumnej línie postupnosti dôkazov.

Na základe uvedených skutočností je preto uznesenie o vznesení obvinenia vydané zákonne.

Prokurátor mal pri posudzovaní sťažnosti dňa 07. 06. 2011 k dispozícii kompletný vyšetrovací spis a jeho uznesenie o zamietnutí sťažnosti nie je spracované arbitrárne tak, ako sa to uvádza v návrhu, prokurátor uviedol, z čoho vyplýva dôvodnosť vznesenia obvinenia v potrebnom rozsahu pre rozhodovanie o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia.“

Podľa názoru sťažovateľa sa „Generálny prokurátor... stotožnil s postupom prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorý zamietol moju sťažnosť proti uzneseniu o vznesení mi obvinenia zo dňa 8. 4. 2011, ktoré vydal vyšetrovateľ Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Západ v Nitre pod označením ČVS:PPZ-121/BPK-Z-2010“, pričom však mal podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnúť tak, že „uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/2 Gv 98/11 zo dňa 7. 6. 2011 a konaním ktoré jeho vydaniu predchádzalo bol porušený zákon v ustanovení § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku a v ustanovení § 206 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech obvineného V. T.“.

Vychádzajúc z okolností posudzovanej veci ústavný súd považoval za potrebné poukázať aj na relevantnú časť uznesenia prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 98/11-6 zo 7. júna 2011, v ktorej sa najmä uvádza:

„Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že obvinenie bolo vznesené na základe dôkazov získaných v prípravnom konaní, predovšetkým na základe analýzy listinných dôkazov zaistených v sídle spoločnosti obvineného M. D., na základe znaleckých posudkov zaistenej výpočtovej techniky, z ktorých vyplýva, že od roku 2009 až do letných mesiacov 2010 dochádzalo k ovplyvňovaniu a machináciám výsledkov verejných obstarávaní, uprednostňovaniu a zvýhodňovaniu konkrétnych uchádzačov a to obvineným M. D. a že k tomu dochádzalo za pomoci podnikateľských subjektov a medzi nimi aj V. T., ktorý po vykonaní prác a vyfakturovaní poskytoval úplatky M. D. vo výške predstavujúcej sumu 10 % objemu hodnoty danej konkrétnej zákazky bez DPH.

Všetky uvedené skutočnosti, ktoré boli doteraz zistené v priebehu vyšetrovania nasvedčujú tomu, že došlo ku spáchaniu skutku tak, ako je uvedené v napadnutom uznesení. Nepovažujem napadnuté uznesenie za nepreskúmateľné. Vyšetrovatel' označil dôkazy, z ktorých vychádzal pri posudzovaní právnej kvalifikácie, pričom označenie dôkazov považujem za dostatočné pre potreby vznesenia obvinenia. Na základe vyššie uvedených skutočností bol preto postup vyšetrovateľa správny, keď po vyhodnotení dôkaznej situácie vzniesol obvinenie.“

Podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným sudca, súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrom spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Ak bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené jeho vyhlásením, je policajt povinný vydať obvinenému rovnopis tohto uznesenia bez meškania.

Z namietaného prípisu vyplýva, že generálny prokurátor akceptoval nielen záver prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry vyjadrený v jeho uznesení č. k. VII/2 Gv 98/11-6 zo 7. júna 2011, v ktorom vyhodnotil postup a uznesenie vyšetrovateľa ako správne, ale aj uznesenie vyšetrovateľa (uznesenie o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, pozn.), ktoré je podľa jeho názoru dostatočne odôvodnené zistenými skutočnosťami, a to predovšetkým listinnými dôkazmi, a na tomto základe konštatoval, že bolo „vydané zákonne“.

Vychádzajúc z obsahu dokumentácie priloženej k sťažnosti ústavný súd konštatuje, že argumentáciu uvedenú v namietanom prípise generálnej prokuratúry nemožno považovať za zjavne neodôvodnenú alebo arbitrárnu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom generálneho prokurátora (totožným s názorom prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry) nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto

názorov a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradit' jeho právny názor svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonných predpisov generálnou prokuratúrou (generálnym prokurátorom, pozn.) možno uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natoľko odchyľili od znenia príslušných zákonných ustanovení, že by sa tým zásadne poprel ich účel a význam. Ústavný súd nezistil, že by namietanému prípisu č. k. VII/2 Gv 98/11-12 z 11. júla 2011 bolo možné vyčítať jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu zákonných ustanovení, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd ale zároveň považoval za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že v danom prípade sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd na základe ním namietaných pochybení orgánu činného v trestnom konaní už v počiatočnom štádiu trestného stíhania vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí. V danej veci preto ani nepovažuje za potrebné obširnejšie sa zaoberať argumentáciou sťažovateľa, pretože aj v prípade opodstatnenosti jeho tvrdení existujú možnosti nápravy v ďalšom priebehu trestného konania, na čo stabilne poukazuje vo svojej ustálenej judikatúre, podľa ktorej trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho skončenie procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenie znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré nebolo odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 64/04, III. ÚS 3/02, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 197/08). Z toho dôvodu námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia jeho práva treba v kontexte uvedeného považovať aj za predčasné.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému a príp. aj v ďalšom štádiu trestného konania (po prípadnom podaní obžaloby) ako obžalovanému v rámci uplatnenia práva na obhajobu právne účinným spôsobom namietat' porušenie svojich

základných práv a slobôd, ku ktorým malo podľa jeho názoru dôjsť v dôsledku protiprávneho postupu vyšetrovateľa a prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry, ako aj generálnej prokuratúry v predmetnej trestnej veci. Tak ako súd prvého stupňa, ktorý bude (je) oprávnený konať a rozhodovať v trestnej veci sťažovateľa, aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci sú súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania v trestnej veci sťažovateľa v štádiu trestného stíhania predchádzajúcemu podaniu obžaloby (obdobne napr. III. ÚS 75/05, III. ÚS 109/05 alebo II. ÚS 294/06).

V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje aj na časť odôvodnenia uznesenia prokurátora špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 98/11-6 zo 7. júna 2011, v ktorej sa uvádza:

„... postup vyšetrovateľa podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého vzniesol obvinenie, nie je konštatovaním viny obvineného, resp. uznaním jeho viny, o tom môže rozhodnúť len príslušný súd. Na vznesenie obvinenia v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku postačuje odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, to znamená ide o vyššiu mieru dôvodnosti, ktorá v tomto prípade je splnená.“

Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2011